Captivii, de Gabriela Mihalache

PERSONAJELE:
MARIANA
DUMITRU
TANARA
PAZNICUL
UN BARBAT

Scena I

Un cimitir. O doamnă se aşează lângă un mormânt. Are în mâna dreaptă un buchet de flori, iar în mâna stângă un chibrit şi două lumânări. Brusc le pune pe mormânt şi îşi aprinde o ţigară.

DOAMNA (*se scutură şi îşi schimbă locul*): Ale dracului furnici.
(*Pauză*)
DOAMNA (*uitându-se către movila de pământ*): Acuma vrei, nu vrei, stai şi m-asculţi. Că o viaţă întreagă ai vorbit numai tu. (*Pauză*) Am fost ieri la maică-ta. Vezi că îi soseşte şi acum înştiinţare de la bancă. Ai plecat şi nu i-ai spus că ai girat cu apartamentul ei. Mie...nu mai spun. Eu aflam ultima de toate. (*Cu mişcări agitate*) Ce să-i fac, Dorele? Eu n-am cum s-o ajut, ştii foarte bine că am un salariu de vânzătoare. Cât ai trăit, le-am cărat şi alor tăi destulă mâncare. Ţii minte cum duceam punga cu sticle de ulei la maică-ta. Şi muşchi file şi caşcaval şi brânză de oaie - că asta-i plăcea lu' taica-tu - şi câte şi mai câte. (*Pauză*) O să-i ia apartamentul. Plânge săraca, dar n-am ce să-i fac. Dacă ai fost bou, Doamne iartă-mă! (*Pauză*) Le-ai făcut pe toate după capul tău şi uite unde-ai ajuns! (*Pauză*) Ia spune, amanta ta dragă vine să-ţi aprindă o lumânare cum face nevastă-ta? M-a sunat la câteva zile după ce te-am îngropat. Habar n-avea c-ai murit. Cică "Vreau cu domnul Dorel Găluşcă, sunt secretara firmei...- dracu s-o ia - "am vorbit ieri cu dânsul la telefon pentru o comandă". I-auzi, Dorele, aveţi telefon pe lumea cealaltă şi eu nu ştiu. Dar şi eu a naibii, zic:" Pe la ce oră aţi vorbit cu Dorel?" Ea, ah, că nu mai ştiu, că aşa şi pe dincolo, că are multe pe cap. Şi i-am spus: "Sunt Mariana, soţia lui. Nu e acasă. Nici la serviciu. Nici pe stradă, nici în maşină, nici în oraş, nici în ţară, nici pe glob, e la doi metri sub pământ. (*Îşi şterge lacrimile cu un şerveţel*) Hai, lasa-le-ncolo de lucruri urâte, spune-mi tu ce-ai mai făcut? (*Pauză*) Ţi-am găsit ceasul ăla din 1915, era în debara, într-o cutie de pantofi. Tu l-ai pus acolo? (*Pauză*) Atunci cine? Câinele?

Scena II

Acelaşi cimitir. O tânără se aşează lângă un mormânt. Se uită în gol.

PAZNICUL(*se apropie şi o priveşte lung*): Saru'mâna. S-aveţi grijă, domniţă, e un nebun pe-aici, acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie. Nu ştiu pe unde naiba intră. Eu sunt atent, dar...nu se ştie.
(*Tânăra tace*)
PAZNICUL: E soţul?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
PAZNICUL: Fratele?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
PAZNICUL: Atunci un prieten.
(*Tânăra tace*)
PAZNICUL: Un prieten?
(*Tânăra face semn din cap că nu*)
PAZNICUL: Lăsaţi, domniţă, că tot acolo ajungem cu toţii. Mai devreme sau mai târziu. Jos e cald, e linişte...
(*Tânăra continuă să se uite în gol. Paznicul o mai priveşte o dată lung şi se îndepărtează*)
TÂNĂRA (*către mormânt*): Azi am făcut salată de vinete, aşa cum îţi plăcea ţie...Am făcut cu maioneză şi l-am chemat pe fratele tău să mănânce.(*Zâmbeşte*) Vrea să plece vineri în excursie la Sinaia cu colegii de clasă. Numai mie mi-a spus, mama ta încă nu ştie. (*Continuă să se uite în gol*)
PAZNICUL (*reapare brusc*): Nu vă supăraţi, mă scuzaţi că vă deranjez, aţi auzit cumva la ştiri dacă şcoala începe luni sau marţi? Că am o nepoţică în clasa I şi nu ştiu dacă să mă duc mâine sau nu.
(Tânăra ridică din umeri)
PAZNICUL: Bine, săru'mâna. (*Se îndepărtează*)
(*Pauză*)
TÂNĂRA: E tare goală casa fără tine. Mă trezesc noaptea şi îmi vine să urlu. Măcar dacă aş şti unde eşti. Dacă eşti fericit, dacă ţi-e dor, dacă mai iubeşti...Am pus cana cu apă la geam. A rămas intactă. Nu ai venit să bei, aşa cum ai promis. E ceva dincolo, Mihai? Mă auzi? Aştept un semn de atâta timp...

Un domn vine la un mormânt din apropiere şi se închină. Apoi tuşeşte şi se aşează pe un scăunel pliant.

TÂNĂRA (*în şoaptă*): Nici măcar aici nu putem fi singuri. Nici măcar aici. Dacă nu mi-ar fi fost frică, aş fi venit noaptea.
PAZNICUL (*reapare şi se adresează domnului*): Bună ziua.
DOMNUL: Bună ziua.
PAZNICUL: Sunt Aurel, noul paznic al cimitirului.
DOMNUL: Eu sunt Dumitru.

PAZNICUL: Aveţi grijă, e un nebun pe-aici, e cam agresiv. Acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie. Acum cinci zile a vrut să spânzure un câine. (*Se uită pe furiş la tânără*) Acum o săptămână a vrut să îşi dea foc într-un corcoduş.
DUMITRU: Cum adică?
PAZNICUL: Ce anume?
DUMITRU: Cum să-şi dea foc într-un corcoduş?
PAZNICUL (*vorbeşte rar*): Simplu. S-a urcat în corcoduş, a mâncat mai multe corcoduşe, a desfăcut o sticlă cu votcă şi a aprins o brichetă. A început să strige că el îşi dă foc şi se aruncă pe mormântul lu' maică-sa.
DUMITRU: E maică-sa înmormântată aici?
PAZNICUL: Nu. Maică-sa e la spital.
DUMITRU: Păi de unde ştiţi toate astea?
PAZNICUL: Ce anume?
DUMITRU (*strigă*): Că e maică-sa la spital.
PAZNICUL: Ah! Mi-a spus paznicul de ieri şi el ştie de la cineva care cică l-ar cunoaşte.
DUMITRU: Bine.

Paznicul se îndepărtează.

TÂNĂRA (*cu glasul tremurat*): A venit toamna. Mi-e dor să stăm în patul nostru şi să vorbim despre nimicuri...Nu mai am stare. Ieri am pictat pereţii din cameră, numai copaci, frunze, crengi, rădăcini. Camera noastră este o imensă grădină şi noi suntem Adam şi Eva în grădina iadului.
DUMITRU: Mă scuzaţi, aveţi vreun chibrit?

Tânăra îi întinde bricheta.

DUMITRU: Mulţumesc, v-o dau numaidecât, doar aprind o lumânare la soru-mea şi atât. (*Se întoarce*) Aţi auzit, nu? Să aveţi grijă, e un nebun pe-aici.
TÂNĂRA: Da, am auzit.
DUMITRU: E soţul?
TÂNĂRA: Nu.
DUMITRU: Iubitul?
TÂNĂRA: Da.
DUMITRU: Dumnezeu să-l ierte! (*După câteva clipe de ezitare*) A avut vreo boală?
TÂNĂRA: Nu.
DUMITRU: Accident, nu?
TÂNĂRA: Nu.
DUMITRU: Mda *Se întoarce la mormântul surorii*)

Scena III

MARIANA (*vorbeşte la telefonul mobil, în timp ce cu mâna stângă aranjează florile*): Aşa...dar tu nu poţi să-i spui nimic, Camelia? Ei, ia mai dă-l încolo! Păi e numai după cum vrea el? Bărbaţii ăştia...Eu sunt la cimitir, nu ţi-am spus? Aşa e creştineşte, ce să facem? Ştiu, Camelia, ştiu, dar ce să-i mai fac acum? Să mă duc după el doar. (*Către movilă*) Vezi, Dorele, până şi Camelia nu putea să te suporte.
PAZNICUL: Mă scuzaţi.
MARIANA: Stai puţin, Camelia. Da, spuneţi.
PAZNICUL: Eu sunt noul paznic al cimitirului.
MARIANA: Felicitări.
PAZNICUL: Să aveţi grijă, e un nebun pe-aici.
MARIANA: Aici? În cimitir?
PAZNICUL: Da. Aici, în cimitir.
MARIANA: Şi eu ce să fac? Dumneavoastră sunteţi paznicul.
PAZNICUL: Păi eu oi fi paznicul, dar trebuie să fiţi vigilentă. Că vă atacă pe neaşteptate şi poate eu sunt în capătul celălalt al cimitirului. Nu pot fi în mai multe locuri deodată, nu-i aşa?
MARIANA (*se uită în jur*): Nu văd niciun nebun.
PAZNICUL: Nebunii nu se văd de la distanţă, ci de aproape. Dacă e în spatele crucii ăleia? Sau după cavoul ăla mare?
MARIANA: Păi duceţi-vă şi verificaţi dacă aveţi bănuieli.
PAZNICUL: Până ajung acolo, el poate fugi în altă parte şi tot aşa. Cred că nebunul cunoaşte foarte bine cimitirul.
MARIANA (*iritată*): Domnule, vorbeam la telefon...
PAZNICUL: Mă scuzaţi...

Paznicul se îndepărtează.

MARIANA: Aşa, ce spuneam? Ei, paznicul, cică e un nebun pe-aici şi să fiu atentă. (*Pauză*) Dar nu e, dragă, niciun nebun. (*Pauză*) I-am adus şi lumânări, firește. Nu e frig încă, abia e 3. Am grijă, am. Bine, Camelia, hai că vorbim mâine la serviciu. Pup, pa.

Scena IV

DUMITRU (*se uită la o fotografie*): Mi-e tare dor de tine, Mirela. Stau toată ziua singur, parcă am 80 de ani, nu 54. Ai avut dreptate, ar fi trebuit să mă-nsor. Acum aş fi avut şi eu o femeie lângă mine care să mă ajute, care să-mi ţie de urât. (*Pauză*) Alaltăieri am dus la curăţătorie paltonul că vine iarna şi nu am cu ce să mă îmbrac. Paltonul ăla negru pe care mi l-a adus unchiul Ciuli din Germania. L-ai pus în debara şi eu am uitat de el. Alaltăieri am făcut puţin ordine prin casă - nu ştiu să fac cum făceai tu, sunt împiedicat- şi am dat de el.

Încep să uit lucruri. (*Pauză*) S-a lăsat frig, dar mă îmbrac gros să ştii. Nu mai uit să-mi iau papucii în picioare când ies pe balcon să întind rufe. Nu mai stau nici cu capul gol în parc când mă-ntâlnesc cu vecinu'. Jucăm şah. Tot şah, da. Ah, am uitat să-ţi spun ultima oară când am venit. Am cumpărat murături de la Viorel. Nu sunt la fel de bune ca ale tale, dar am murături. Da, am murături. (*Pauză*) Nu ştiu cu ce să le mănânc. Murături goale. De câteva zile mă întreb cu ce să le mănânc. Aş face nişte musaca, dar nu ştiu cum se face. (*Se uită în jur*) E duminică şi uite câţi oameni sunt aici, îi numeri pe degete. Nu mai are lumea timp să stea. Parcă le este şi frică să se oprească din ritmul zilnic. Oamenii îşi găsesc preocupări multe, foarte multe ca să nu stea. Mie nu mi-e frică să stau. Dimpotrivă. Aseară am venit pe la 6 şi am rămas cu privirea în gol două ore. Am stat aşa, ca în transă, fără să mă gândesc la nimic, fără să vreau nimic, de parcă aş fi fost un copil abia născut. După două ore m-am ridicat şi m-am dus la frigider. Am luat un borcan -nu mai ştiu cu ce era umplut sau dacă era umplut- şi am citit eticheta. Cam vreo 20 de minute. Am citit-o o dată, de două ori, de trei ori până n-am mai înţeles nimic. Apoi am simţit că mi-e somn. N-am adormit îndată, ştii că eu adorm greu. Am stat iar. De fapt, m-am uitat pe geam la întuneric.Şi zâmbeam. Nu fără motiv. Pur şi simplu zâmbeam.

TÂNĂRA: Mâine am examenul de lingvistică. Am picat deja trei examene. Să le ia dracu pe toate! Nu mai vreau nimic. (*Frământă pământul cu mâinile*) Mă auzi? Nu mai vreau nimic. Mă simt o străină peste tot, mă îndepărtez în mod constant de oameni, de lucruri şi nu ştiu dacă mai pot să reînnod legăturile. Ieri am fost la facultate şi mă purtam ca şi cum aş fi avut doar o pauză de 10 minute între două ore. Alergam de colo-colo ca să scap, mă uitam la ceas din secundă în secundă. Aveam senzaţia că, dacă nu termin în 10 minute totul - trebuia să duc o foaie la secretariat şi să vorbesc cu un profesor- aveam senzaţia că voi exploda pe dinăuntru. Atât îmi îngădui să trăiesc, câteva minute. Restul timpului eşti tu. (*Pauză*) Am încercat. Ţi-am spus, acum două zile. Am intrat şi am ieşit cu aceeaşi dorinţă furioasă de a fugi de lume. Pentru mine era tot o "lume", una sufocantă. Nu suport mirosul de tămâie, Mihai. (*Pauză*) Dacă nu aş veni aici, aş înnebuni. Tu credeai în lumea de dincolo,dar eu nu cred şi mă îngrozeşte gândul că nu eşti nicăieri şi că nu mă mai auzi deloc. Zi de zi vin aici, deşi nu cred în Dumnezeu. Zi de zi, Mihai, zi de zi. Ca să nu înnebunesc de durere. Ştii cum e? Spui că nu crezi şi te ţine în viaţă speranţa aia, că poate e ceva. Ţi-o fi frig? Ţi-o fi urât? (*Pauză*) Mai simţi ceva? Tu, care veneai râzând pe uşă şi mă luai în braţe, tu, care erai atât de cald noaptea în pat...tu mai simţi ceva? E nedrept. E urât.

MARIANA: Şi ce să-ţi mai spun, Dorele? Fi-tu umblă tot cu fufa aia de la Medicină, ieri a venit cu ea acasă. Am renunţat să mă mai cert cu el. Nu pot să-i fac nuntă, mai ales acum, când maică-ta e aproape să rămână pe drumuri. M-a întrebat dacă ai pus nişte bani deoparte. Fi-tu, nu maică-ta. I-am răspuns că nu ştiu, că, dacă află de banii ăia din şifonier, o să mă facă mincinoasă. Aşa, nu ştiu. Evident, a început să spună că eu sunt cu capul în nori, că trebuie să ştie

cineva dacă ai lăsat sau nu bani... M-am făcut că plouă. (*Pauză*) Tu ce zici? Să-i dau lui banii? Ştiu că voiai să pui termopane în casă, dar mâine-poimâine mor şi eu şi nu am bani de înmormântare. Nu ai ştiut să-l educi. În afară de distracţie şi fete nu mai ştie altceva. Mi-ar fi plăcut şi mie să mă ia într-o zi, hai, mamă, să mergem amândoi la teatru sau în parc să mai stăm şi noi de vorbă, cu ce să te ajut, cum mai este la serviciu, să mă-ntrebe şi pe mine din astea. Sau măcar să vină să-mi povestească, să mai râd şi eu. Doar pe Camelia o mai am, dar şi ea săraca are probleme cu soţul, vrea să divorţeze...

Se aude un ţipăt prelung. Paznicul vine gâfâind lângă Marian.

PAZNICUL: Aţi auzit?
MARIANA: Normal c-am auzit.
DUMITRU: Ce s-a întâmplat?
PAZNICUL: Staţi liniştiţi, am eu ac de cojocul lui. Nu vă îndepărtaţi de mine, e bine că suntem toţi foarte aproape. Dar (*către Mariana*)...păstraţi-vă vigilenta!
DUMITRU: Sunteţi singurul paznic?
PAZNICUL: Păi nu-i de-ajuns? Unul şi bun. (*Râde*) Totul e să faceţi cum vă spun eu. Nu ieşiţi din cimitir decât însoţiţi de mine. Nu intraţi în cimitir decât dacă mă vedeţi pe mine. Eu ştiu ce să-i fac. E nebun.
DUMITRU: Dar de când vine pe-aici?
PAZNICUL: Nu ştiu, domnule, eu sunt paznic de azi.
MARIANA: Şi-atunci de unde ştii ce-i cu el?
PAZNICUL: Ehe, la câţi nebuni am întâlnit...În plus, paznicul care-a fost aici mi-a povestit tot. Ştiu că dumneavoastră (*către Dumitru*) veniţi în fiecare joi şi duminică. Dumneavoastră (*către Mariana*) veniţi aproape zilnic, iar tânăra aceea vine în fiecare zi. Cam de o jumătate de an.
(*Tăcere*)
PAZNICUL: Aşa-i frumos. Totul e să fim atenţi să nu tulbure nimeni liniştea. Auziţi vreo maşină? (*Pauză*) Nu. Auziţi vreo ceartă, vreo discuţie? (*Pauză*) Nu. Aici e pace. Am eu grijă să fie pace. Dar şi dumneavoastră să fiţi totuşi vigilenţi.
MARIANA: Nu vă supăraţi, e ceva în neregulă.
PAZNICUL: Ce anume?
MARIANA: Nu am auzit de acest nebun până la dumneavoastră. Vin de o jumătate de an şi nimeni nu mi-a tulburat liniştea. N-ar fi trebuit să aud de el?
PAZNICUL: V-am spus că nu ştiu de când vine în cimitir. Că e de o lună, de câteva săptămâni, de câteva zile, nu ştiu. Dar acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie, acum cinci zile a vrut să spânzure un câine, iar acum o săptămână să-şi dea foc în corcoduş. Aşa mi-a spus paznicul de dinaintea mea. De când vine în cimitir, nu ştiu. Poate nu l-aţi văzut dumneavoastră.
DUMITRU: Mda...cine ştie? Dar ce-a păţit paznicul de ieri?
(*Tăcere*)

DUMITRU: Era bătrân.

Paznicul scuipă. Mariana se întoarce cu silă.

DUMITRU: Toţi îmbătrânim.
PAZNICUL: Da, toţi. (*Dă semne că vrea să plece*) Vă las să...vorbiţi.
MARIANA: Mi se pare cam ciudat omul ăsta. Mă şi sperie, pleacă şi reapare brusc aşa, ca din pământ.
DUMITRU: Ei, e paznic, trebuie să fie atent, mai ales cu nebunul ăsta care circulă liber pe-aici. Eu sunt Dumitru. Ştiu că veniţi des aici, dar n-am îndrăznit să vă tulbur. Stăteaţi tot timpul de vorbă cu cineva şi...
MARIANA (*arată spre mormânt*): Cu dânsul stau de vorbă, cu cine altcineva? Mariana mă numesc. Şi domnul este Dorel Găluşcă, soţul meu. Îmi cer scuze că nu poate să vă dea mâna.
DUMITRU: L-aţi iubit mult.
MARIANA (*după câteva clipe de ezitare*): Nu a meritat. M-a înşelat cu o femeie mai tânără, a girat împrumut la bancă cu apartamentul lu' maică-sa şi a lăsat 40 de milioane în şifonier. Restul...e poveste. Am rămas văduvă la 45 de ani şi vorbesc aproape zilnic cu o movilă de pământ.
DUMITRU: Nu vă puteţi desprinde, nu-i aşa?
(Pauză)
MARIANA: Era un munte de om. Intra pe uşă şi se umplea casa. Nu mai gătesc ciorbă de atunci, cine s-o mănânce? Fi-miu e cu friptură pe grătar. Câinele parcă-i turbat, era obişnuit să-l scoată Dorel afară în fiecare dimineaţă şi să îi smulgă ziarul din mână seara. Eu nu ies să cumpăr ziare pentru el în fiecare seară că nu sunt nebună. I le dau pe-alea vechi, dar nu e prost. Ziarele alea nu miros a Dorel şi nici a vânt proaspăt. Mă duc la serviciu - sunt vânzătoare la alimentară- iar după serviciu, vin aici. Când am timp. Azi e duminică şi pot sta mai mult. Că acasă...dacă dau drumul la televizor, primul canal e Discovery şi la ăsta se uita el mereu. Telecomanda aia era parte din fiinţa lui. Dacă citesc...ăsta era ritualul nostru, să citim câteva pagini înainte de culcare. Amândoi. Pe noptieră a rămas "Amantul doamnei Chatterley". Ştiţi romanul...
DUMITRU: Da, cum să nu?
MARIANA: Pe-ăsta îl citea el. Cam ironic, dar asta e.

Tăcere. Apoi se aude acelaşi ţipăt prelung, ca un bocet.

MARIANA: Iar o să vină paznicul ăla...v-am zis? Ia uitaţi cum aleargă!
PAZNICUL(*gâfâind*): L-am văzut. Nu pleacă al naibii nici mort. Parcă şi-a făcut casă aici. Se urcase într-un copac şi făcea ca o cioară.
DUMITRU: Nu puteţi chema Poliţia totuşi?
PAZNICUL: Ce să facă Poliţia, domnule? Păi ce, ăla stă să-l prindă Poliţia? Am înţeles că paznicul dinaintea mea ar fi chemat nişte jandarmi, dar al naibii

parcă miroase de la distanţă. Îl aud, îl zăresc, dar nu-l pot prinde. Staţi liniştiţi însă, am eu ac de cojocul lui.
MARIANA: Dar de ce ţipă aşa?
PAZNICUL: Pe mine mă întrebaţi? Întrebaţi-l pe el! Eu de unde să ştiu de ce nebunii ţipă? V-am spus, era într-un copac şi se prefăcea că zboară. Făcea "craaa-craaa". Până să ajung eu a dispărut ca prin farmec.
DUMITRU: Ţipă pentru că sunt nebuni (*Râde*)
PAZNICUL (*râde şi el*): Vedeţi că ştiţi. Uşor-uşor îl prindem.
MARIANA: Ce zi! Dacă nici la cimitir n-ai linişte, atunci unde?
PAZNICUL: Doamnă, linişte deplină nu avem decât dincolo. Dacă vreţi linişte totală...
MARIANA: Aşa...
PAZNICUL: Mă înţelegeţi...Eu sunt paznic la cimitir, nu la porţile raiului. Eu trebuie să veghez ca aici să fie linişte, dar nu pot lupta cu toţi nebunii. Uşor-uşor însă îi dăm afară din acest cimitir.
MARIANA: Păi ce? Sunt mai mulţi?
PAZNICUL: Nu ştiu. Dar trebuie să fim atenţi ca să rămână totul aşa. Dumneavoastră să continuaţi să veniţi aproape zilnic, domnul, să vină joia şi duminica, iar domniţa în fiecare zi. Dacă nebunul îşi vâră şi el coada zilnic, ce ne facem?
(*Tăcere*)
DUMITRU: Da, aveţi dreptate. Nu vom mai putea comunica în linişte cu morţii noştri.
PAZNICUL: Vedeţi? (Apoi) Bine...sunt aici. Vă las să...vorbiţi. (*Se îndepărtează*)
MARIANA: Mă enervează omul ăsta.
DUMITRU: N-are ce să facă. Decât unul care stă şi bea, mai bine aşa. Suntem în siguranţă. Mai ales că venim des. Este uşor pentru nebun să ne atace. Ştie unde venim, când şi poate şi de ce...N-aţi auzit ce lucruri groaznice a făcut? A vrut să otrăvească o femeie, să spânzure un câine şi să-şi dea foc. Nu încape îndoială că e nebun. Of, în ce lume trăim!
MARIANA: Urâtă!
DUMITRU: Foarte urâtă! Nu ştiu, parcă erau vremurile altfel când eram copil. Oamenii erau mai calzi, mai buni, mai săritori, acum fiecare cu aia a mă-sii. (Se închină)Soră-mea nu voia să moară, că zicea că îi este frică. Dar poate e mai bine aşa, cine ştie?
MARIANA: Ah! Aveţi sora înmormântată aici?
DUMITRU: Sora, da. A murit în martie. Cancer de col uterin. S-a chinuit săraca luni întregi. Iar eu am rămas singur, nu mai am pe nimeni. Soră-mea era o femeie cu chef de viaţă, foarte veselă. Ea îmi spala, ea îmi calca, ea îmi gătea...I-a murit soţul în accident de aviaţie la numai trei ani de la căsătorie şi de-atunci n-a mai vrut să ştie de alt bărbat.
MARIANA: Ce trist!

DUMITRU: Foarte trist!
MARIANA: Şi spuneţi că îi era frică de moarte?
DUMITRU: Oh, da! Credea în Dumnezeu, dar ştiţi cum e, omul se sperie de necunoscut şi de întuneric. Oricât ai crede, tot există acolo o fărâmă de îndoială şi de spaimă. Dar te gândeşti că nu poţi scăpa şi...accepţi. Te împaci. Îmi spunea să las lumina deschisă şi noaptea, iar geamurile nu se închideau niciodată. Trebuia să audă glasul străzii, al copiilor, nu o deranjau nici măcar certurile vecinilor. Le asculta atentă, de parcă ar fi descoperit cine ştie ce secrete ale existenţei. Noaptea îi era foarte greu, adormea spre dimineaţă şi doar cu televizorul deschis pe canalul de ştiri...
MARIANA: De ce pe ştiri?
DUMITRU: Ce ştiu eu ce simt oamenii care sunt foarte aproape de moarte?
MARIANA: Dumneavoastră vă e frică?
DUMITRU (*dă din umeri*): Nu ştiu ce să zic. Uneori îmi e totuna.
(*Pauză*)
MARIANA: Ce-o fi cu tânăra de acolo? Cred că vine zilnic. Intră în cimitir şi umblă de parcă n-ar vedea şi n-ar auzi pe nimeni. Într-o zi am vrut să intru în vorbă cu ea, dar parcă m-a paralizat privirea ei.
DUMITRU: Nici la mine nu se uită. Deşi soră-mea locuieşte mai aproape de ea. Abia azi am îndrăznit să-i cer un chibrit pentru lumânare. Iubitul ei a murit, dar nu ştiu de ce. Cică nici boală, nici accident.
MARIANA: S-o fi sinucis...
DUMITRU: Posibil...
(*Sună telefonul*)
MARIANA: Alo, da. Sunt la cimitir. Nu, nu vin aşa devreme, e abia patru. Taică-tău...doarme, ce să facă? (*Pauză*) De unde să-ţi dau bani, Virgil? De unde? Ştii foarte bine că îmi dă salariu pe 18, nu am mai rămas cu niciun leu. Mă suni doar să mă-ntrebi de bani, parcă-s vacă de muls. Eşti bărbat, ai 25 de ani şi tot la mine vii. M-ai întrebat şi tu dacă am mâncat, dacă sunt bine? (*Pauză*) Da, le ştii tu pe toate. Bine, sunt o proastă, taică-tău a fost deştept şi tu semeni cu el. (Închide telefonul şi izbucneşte în plâns) M-ai lăsat singură, Dorele, nu mai ştiu ce să fac. M-ai lăsat singură. Fi-tu nici nu mă bagă în seamă, nu-l interesează decât distracţia.
DUMITRU: Vă rog, liniştiţi-vă! Nu vă mai aude.
MARIANA (*iritată*): De unde ştiţi că nu mă aude?
DUMITRU (*derutat*): Păi...nu cred că Dorel e aici .
MARIANA: Cum nu-i aici? Uitaţi, scrie pe cruce, Dorel Găluşcă, născut şi decedat.
DUMITRU: Da, doamnă, scrie Dorel Găluşcă, dar Dorel Găluşcă nu e aici.
MARIANA: Dar unde e?!
DUMITRU (*ridică din umeri*): Dacă n-au răspuns mari filozofi şi oameni de ştiinţă, eu de unde să ştiu?
MARIANA: Adică...Dorel nu mă aude?

DUMITRU: Doamnă, cred că au şi morţii treabă, că de-aia mor, că au altă treabă. Altfel, Dorel ar fi rămas aici şi v-ar fi ascultat seara la masă, nu? Ce nevoie e să mai moară, dacă tot cu dumneavoastră stă de vorbă?
MARIANA (*hotărâtă*): Eu primesc răspunsuri, să ştiţi. L-am întrebat dacă ar fi bine să-mi schimb serviciul, că mi-a oferit o fostă colegă un loc de muncă mai aproape. Ştiţi ce mi-a răspuns? Ai răbdare, Mariana, vei vedea că este un loc de muncă cu ghinion. Şi a avut dreptate. A pus pe alta în locul meu şi aia a plecat în câteva zile. Nu o fi plecat de bine. Tot aşa...nu ştiam dacă să mă duc la ţară să culeg via şi deodată s-a înnorat cerul şi am interpretat imediat - va ploua şi nu e bine să mă duc. Sau stăteam aşa, uitându-mă în pământ şi gândindu-mă cât de nesemnificativă sunt. L-am rugat să-mi dea un semn dacă mă aude. La nici câteva minute, mi-a zburat pălăria din cap, parcă mi-ar fi luat-o cineva cu mâna. Era vânt, într-adevăr, dar de ce tocmai atunci să-mi zboare pălăria? Parcă s-ar fi jucat cineva cu mine. Eu cred în semnele astea. Morţii ne veghează de dincolo. Dumneavoastră de ce mai veniţi, dacă ştiţi că nu vă aude?
DUMITRU: Păi...îmi face bine să vin aici. (*Trist*) Dar eu cred că vorbesc singur, soră-mea are altă treabă.
MARIANA: Nu este adevărat, vă aude. Vorbiţi-i în continuare!
DUMITRU: Asta nu înţeleg eu...dacă a ajuns în lumea de dincolo, ce-ar mai putea să caute pe-aici? Adică...are tot raiul la dispoziţie. Credeţi că îi mai pasă de ăştia câţiva metri de pământ?
MARIANA (*cu entuziasm*): Pe noi ne caută. Pe noi, domnule...
DUMITRU: Dumitru.
MARIANA: Pe noi, domnule Dumitru. Aşa cum şi noi îi căutăm pe ei. Ştiţi cum e? Stăm de-o parte şi de cealaltă a oglinzii, ne simţim, ne auzim şi tot pe noi ne vedem.
DUMITRU (*cu neîncredere*): Doamnă, eu înţeleg. Are mormântul pe aleea principală şi un nuc bătrân alături. Dar în rai are râuri cu lapte şi miere, îngerii cântă...ce rost ar avea să se înghesuie tot aici pe pământ?
MARIANA: Nevoile sunt ale sufletului, nu ale trupului. Iar dragostea lor e aici, cu noi. Ne vor alături, oriunde.
DUMITRU: Oriunde...

Scena V

Paznicul se plimbă în jurul mormântului lângă care plânge tânăra. Fluieră.

TÂNĂRA (*ţipă brusc*): Taci! Taci dracului, aici e cimitir, nu tarlaua lu' mă-ta! Lasă-mă în pace!
PAZNICUL (*calm*): Cu mine vorbiţi?
TÂNĂRA: Dar cu cine?!
PAZNICUL: Păi mi-aţi spus să tac. Iar eu nu vorbeam, eu fluieram...Şi, în plus, nu v-am deranjat cu nimic.

TÂNĂRA: Paznicul stă la poarta cimitirului, nu pe lângă mormintele cu vizitatori. N-ai pic de respect, lasă-mă în pace!
PAZNICUL (*la fel de calm*): Mă scuzaţi, paznicul trebuie să stea acolo unde este nevoie de veghe permanentă. La poartă nu se întâmplă nimic.
TÂNĂRA: Ascultă-mă! Eu vin aici zilnic. Am nevoie de linişte. Am nevoie de intimitate. Dacă tu te plimbi în jurul meu şi mai şi fluieri fără nicio jenă, cum aş putea să vorbesc cu el?
PAZNICUL: Ah! Vorbiţi cu...(*arată către mormânt*) domnul?!
TÂNĂRA: Nu e problema ta! Nu te interesează dacă e soţul, iubitul, amantul, fratele sau un individ oarecare. Am dreptul la intimitate!
PAZNICUL (*după câteva clipe de tăcere*): Actele dumneavoastră, vă rog!
TÂNĂRA: Poftim?!
PAZNICUL: Ce relaţie aveţi cu decedatul aici absent, domnul... (*citeşte pe cruce*) Mihai Marinescu?
TÂNĂRA (*confuză*): Domnule, eu vin aici de luni de zile, eşti nebun?
PAZNICUL: Am dreptul să vă legitimez, dacă mi se pare ceva suspect. Nu înţeleg ce tot aveţi cu domnul şi de ce nu-l lăsaţi în pace.
TÂNĂRA: Nu ai dreptul să-mi ceri nimic, ai doar obligaţia să mă păzeşti!
PAZNICUL: I-auzi! Domnişoară, eu sunt paznic la cimitir. Aici sunt mai mulţi morţi decât vii. Prin urmare, datoria mea este să păzesc, în primul rând, morţii. Consider că domnul Mihai Marinescu este...cum se spune? Hărţuit.
TÂNĂRA: Asta-i o glumă, desigur. Una proastă.
PAZNICUL: Domniţă, veniţi de luni de zile să-l vizitaţi pe domnul. În ce calitate?
TÂNĂRA (*hotărâtă*): Sunt iubita lui. Mihai Marinescu este iubitul meu.
PAZNICUL (*după câteva clipe de tăcere*): Şi de ce vă daţi întâlnire numai aici?!
TÂNĂRA (*cu furie*): Cretinule! Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de suferinţa mea? Mă iei peste picior! O să vorbesc cu şeful tău, nu accept să te văd zilnic. Auzi, de ce îmi dau întâlnire aici! Nu ţi-e ruşine?
PAZNICUL: Vă rog să vă calmaţi! Nu sunteţi atentă la ce vă spun! Nu înţelegeţi...
TÂNĂRA: Boule!
PAZNICUL: Liniştiţi-vă!

Dumitru şi Mariana se apropie de ei speriaţi.

MARIANA: Ce se întâmplă? A venit nebunul?
PAZNICUL: Staţi liniştită, nebunul este sub control. Am cerut actele domnişoarei şi a început să ţipe. Atât, nu vă faceţi griji, totul este în regulă.
TÂNĂRA: Phiu! Incredibil!
DUMITRU: I-aţi cerut actele? De ce?
TÂNĂRA: Asta vreau să ştiu şi eu. De ce?

MARIANA: De ce?
PAZNICUL: Ca să fiu sigur că (*zâmbeşte*)...domnişoara nu este un înger coborât din ceruri, ci o fiinţă umană.Uitaţi-vă ce frumoasă este!
DUMITRU: Hai domnule, nu mai glumi!
MARIANA: Vai, dar ce m-am speriat!
PAZNICUL: Am vrut să o fac să zâmbească, dar...
TÂNĂRA: Nu-mi vine să cred cât tupeu...
DUMITRU: Iertaţi-l, domnişoară, nu cred că e uşor să stai toată ziua printre morţi.
PAZNICUL: Domnişoara trebuie să ştie cel mai bine dacă e uşor sau nu...
MARIANA: E greu, v-o spun eu.
PAZNICUL: Morţii sunt cei mai buni ascultători, nu credeţi? Mai greu este cu cei vii, că le spui una şi înţeleg alta, le spui ce trebuie şi înţeleg ce nu trebuie, le arăţi ceva şi ei văd altceva şi tot aşa. În rest, viaţa mea este frumoasă. Păi uitaţi-vă câte opere de artă în jurul meu! Cavoul de acolo este al unui maior, domnul Sălcudeanu parcă. Este împodobit cu trei îngeri şi...un drac. Nu am înţeles de ce. Dar eu nu sunt expert în opere de artă. Dincoace putem vedea mormântul unei bătrâne care s-a dus la vârsta de 99 de ani. Mi-a amintit de preţurile din magazine. (*Râde*). Ştiţi...9,9 RON. Ia uitaţi, are poza de când era la pension...Ah, dar ia priviţi aici, un epitaf tare frumos! (*Citeşte*) " Ce-i material înghite timpul/ Ce nu se vede e etern/ Deşi-s mulţi sceptici, spunem iarăşi/ Ţărâna în ţărâna ajunge/ Iar sufletul la Dumnezeu". Aţi înţeles?
(*Tăcere*)
MARIANA: Frumos...
DUMITRU (*cu jumătate de gură*): Da...
TÂNĂRA: Frumos pe naiba! Hai, domnule, lasă-mă în pace şi vezi-ţi de galeria ta de artă!
PAZNICUL(*se uită la cer*): Cred că va ploua. Dacă plouă, eu mă duc şi vă las singuri. Apoi, n-aveţi umbrelă.
MARIANA (*iritată*): Nu va ploua, domnule.
DUMITRU: Sunt câţiva nori, nu vine ploaia aşa repede.
PAZNICUL: Dacă eu vă spun...trebuie să ochiţi un adăpost sau să vă duceţi acasă.
TÂNĂRA: Mă sufoci!

Toţi patru se privesc în tăcere.

PAZNICUL: Bine...eu mă duc. Vă las să...vorbiţi.
TÂNĂRA: Mulţumim, mulţumim!

Paznicul se îndepărtează fluierând.

DUMITRU: Nu vă faceţi inimă rea, domnişoară, este un paznic fără carte şi fără minte. A văzut şi el o fată frumoasă şi a făcut-o pe interesantul.
MARIANA: E un nesuferit! Nici nu ştiu cum arată paznicul de dinaintea lui, pe-ăsta l-am văzut azi de vrei trei ori. Acum cinci zile eu am fost aici şi n-am auzit de niciun nebun.
TÂNĂRA: Nici eu n-am auzit de nebun până azi.
DUMITRU: Dar l-am auzit cu toţii, nu? Poate este un paznic mai...implicat, mai ales că este şi prima zi de muncă. Face exces de zel. Eu am auzit nebunul ţipând.
TÂNĂRA: Dacă paznicul ăsta e, de fapt, nebunul şi cel sau cea care ţipă victima lui? Dacă torturează sau violează pe cineva şi acel cineva are nevoie de ajutor? Personal nu mi se pare întreg la minte. (*Se uită în jur*) Am rămas doar noi trei şi paznicul ăsta scrântit.
MARIANA: Da, în alte duminici era mai multă lume parcă.
DUMITRU: Ce-i drept, e ciudat...e o duminică pustie în cimitir.
MARIANA (*îşi aprinde o ţigară*): Îmi permiteţi?
TÂNĂRA (o priveşte lung): Vă rog!
MARIANA: M-am speriat şi simt nevoia să mă liniştesc puţin. Vă deranjez?
TÂNĂRA: Nu...
MARIANA (*rosteşte brusc*): Acum o jumătate de an, prin aprilie, a murit Dorel, soţul meu. Era o zi frumoasă de primăvară şi chiar scosesem bicicleta din magazie ca să mă plimb prin parc. M-am trezit, mi-am făcut o cafea amară, mi-am aprins o ţigară şi aşteptam ca Dorel să iasă din toaletă. Am aşteptat un sfert de oră, douăzeci de minute, o jumătate de oră, încep să strig: "Dorele, eşti bine?" Câinele a mârâit şi eu am crezut că mi-a răspuns Dorel nervos. Aşa că am mai aşteptat încă douăzeci de minute. Totul era aşa cum ştiam - cafeaua, câinele, Dorel, radioul deschis. Nu înţelegeam însă de ce Dorel întârzie atât de mult. M-am dus la baie şi fără să mai bat la uşă, am intrat. Dorel era pe toaletă şi...dormea. Eu aşa am crezut în primele secunde. Îmi venea să ţip la el, dar un gând straniu m-a fulgerat. Dorel nu adoarme niciodată pe toaletă. Când a murit era o zi frumoasă de aprilie, dar când l-am îngropat ploua. Din cauza ploii, câţiva vecini şi colegi de serviciu n-au mai venit. Că ploua năpraznic şi trebuia să meargă pe jos după mort de la mine de acasă până aici. şi sunt vreo 12 km. Mult. Oamenii au umbrele, dar se făcuseră băltoace şi în cimitir nu este asfalt şi ar fi intrat cu pantofii în noroi. Aşa că la înmormântarea lui Dorel au venit fix 15 oameni, dintre care nouă erau foşti colegi de armată. Armata îi apropie pe bărbaţi probabil. După înmormântare m-am dus acasă şi am plâns până spre miezul nopţii, după care am gătit ultima ciorbă din viaţa mea. Sunt convinsă că a fost ultima ciorbă, nu mai fac pentru nimeni şi nimic.
(*Tăcere*)
DUMITRU: Când a murit Mirela, ningea. Era începutul lunii martie şi în loc să dea soarele, a început să ningă. I-am pus pe cap pălărioara verde că ştiam că nu îi plăcea să i se strice coafura şi culoarea ei preferată era verdele. Avea sandele

verzi, pantofi verzi, geantă verde, faţă de masă verde, cuier verde, draperii verzi...
MARIANA: Deci totul verde, am înţeles.
DUMITRU: Ei, nu chiar totul, de exemplu faianţa în baie a vrut-o neagră, deşi eu aş fi vrut albastru.
MARIANA: Faianţa neagră în baie este elegantă, dar mie nu-mi place. M-ar deprima.
DUMITRU: I-am pus deci pălărioara verde pe cap- nu-i mai stătea bine că pălărioara intrase la apă- şi mă uitam cum cad fulgii de zăpadă şi să nu râdeţi, dar îmi venea să-i strig: Mirelo, ninge, hai să ne dăm cu sania...
MARIANA: Se aşternuse zăpada?
DUMITRU: Nu, dar eu îmi imaginam. Şi am mers împreună până aici, eu, unchiul Ciuli, tanti Lenuţa, Ica, câteva prietene ale ei, Tincuţa, Otilia, Mara, o vecină care îi dădea reţete culinare, câţiva copii de la bloc şi stafia soţului aviator. Şi la un moment dat chiar Ica a făcut o glumă - cum ar fi să ne întâlnim toţi aşa pe lumea cealaltă şi să îi pitim Mirelei pălăria verde ca să o facem să se scoale şi să o caute. Prostii ...râdeam ca nişte smintiţi. Apoi m-am întors acasă şi..n-am plâns. M-am aşezat pe pat şi am stat. Nu ştiu cât timp am stat aşa. Mi se părea că trec toate cele patru anotimpuri prin faţa ferestrei şi eu nu mă mai opresc din stat. Ceasul de la mână mi se stricase că spălasem pălărioara ei verde şi uitasem să-l scot. De aceea, mi se părea că ea era acolo. Am desfăcut ceasul ca să dau de câteva fire din pălărioara ei; îmi părea rău că nu oprisem nimic din ea. Un puf mic-mic verde mi-a rămas pe vârful degetului şi l-am pus pe buze.
MARIANA: De parcă ar fi fost cenuşa ei.
DUMITRU: Unora le este frică de pământ. Soră-mea spusese într-o zi că vrea să fie arsă. Ei, cum să fac aşa ceva! Este creştineşte să îngropăm mortul.
TÂNĂRA: Deci şi voi...ca mine...Credeţi în Dumnezeu?

Mariana şi Dumitru ridică din umeri. Se aude paznicul fluierând o melodie veselă.

MARIANA: Ce-i pasă lui? Poate că nu i-a murit nimeni.
DUMITRU: Tuturor ne moare câte cineva.
TÂNĂRA (*se uită cu furie spre paznic*): L-aş omorî! Reprezintă tot ce urăsc eu mai mult - superficialitatea asta cu care tratează viaţa, incapacitatea de a respecta suferinţa cuiva, alunecarea asta pe suprafaţa lucrurilor. Pentru el cimitirul e galerie de artă, morţii sunt obiecte de lucru. Paznicul ăsta e inuman!
MARIANA: Nu ştiu dacă inuman, dar ciudat cu siguranţă, aveţi dreptate.
TÂNĂRA: Vreau doar câteva clipe de linişte, atât. Este dreptul meu să vin aici şi odiosul ăsta are chef de glume nesărate. Vede că omul din faţa lui suferă, îşi dă seama că nu este nici locul, nici momentul pentru astfel de glume şi, cu toate astea, iată-l! Ascultaţi-l cum fluieră, cum scuipă de fapt pe durerea noastră!
DUMITRU: Poate nu-şi dă seama...poate de singurătate...

TÂNĂRA (*cu furie*): Cretini ca el, animale care ucid fără milă, asasini diabolici, curve ale iadului!

Dumitru şi Mariana se dau câţiva paşi în spate. Tânăra se prăbuşeşte plângând.

TÂNĂRA: Dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce a permis naşterea răului? De ce îi lasă pe criminali să se plimbe printre noi? De ce? De ce? Înseamnă că nu are putere deplină sau Dumnezeu şi Satana cooperează de zor ca să facă experimente cu sufletele noastre.
MARIANA (*se închină*): Doamne iartă-mă! A fost omorât?

Se aude un ţipăt ca de cioară. Cei trei rămân încremeniţi pentru câteva minute.

MARIANA (*şoptit*): Nu mai vine paznicul...o fi după nebun.
DUMITRU (*tot şoptit*): Ar fi bine să-l prindă.
TÂNĂRA: Seară blestemată de martie! (*Pauză*) Veneam de la bunicii lui şi ne îndreptam spre casă cu maşina. Ningea (*spre Dumitru*), da, ningea şi noi râdeam, ne tachinam unul pe celălalt, cine a mâncat mai multe clătite - făcuse bunica lui clătite cu gem de măceşe - şi abia aşteptam să ajungem acasă şi să facem dragoste. Deodată, la intrarea în oraş am auzit un câine schelălăind. Am vrut să trecem mai departe, dar câinele parcă urla şi mai tare, parcă implora să fie ajutat. Am oprit maşina şi...el a coborât. La câteva minute, am auzit vocea lui Mihai uşor ridicată, dar n-am putut distinge cuvintele. Vocea altui om a venit ca o rafală de mitralieră, am simţit cum inima îmi bate să iasă din piept şi cu o mişcare bruscă am coborât şi eu din maşină. Era ceaţă şi ningea, iar siluetele lor păreau să se îndepărteze pe măsură ce mă apropiam. O lovitură înfundată m-a făcut să tresar şi am auzit geamătul câinelui şi pe cineva alergând. Când am ajuns, Mihai era întins pe marginea câmpului...părea îngheţat, atât era de nemişcat. L-am strigat, l-am zgâlţâit, l-am implorat să se ridice. Am sunat la urgenţă cu gesturi mecanice şi am aşteptat. În jur nici ţipenie de om...era sfârşitul lumii. Câinele fugise, cel care-l lovise pe Mihai nu mai era nici el, totul fugea de noi în acele clipe. Şi mie îmi venea să fug de mine însămi ca să mă trezesc lângă el dimineaţa după cel mai teribil coşmar. Dar n-a fost aşa. Mihai a murit a doua zi la spital, la patru dimineaţa. De-atunci retrăiesc zilnic acele clipe şi mă sufoc de zăpada care se aşterne încontinuu...Vedeţi cât ninge? A nins în plină vară şi oamenii făceau plajă pe zăpadă şi înotau în ape îngheţate şi azi e septembrie şi ninge. Ninge, ninge! Am încercat să iert şi absurdul m-a invadat ca un cancer. Pe cine şi de ce să iert? Poliţia nu a prins pe nimeni, nu există niciun vinovat. Cum îl cheamă? Ce face acum?Unde este ca să mă uit în ochii lui de diavol şi să-l întreb măcar de ce? Măcar atât să ştiu...de ce. Acum două zile m-am dus în biserică, eram ca împinsă de la spate de o forţă nevăzută. Am

ieşit repede, ameţită de miros şi dornică să fug în continuare de tot şi de toate. Nu cred în Dumnezeu, prin urmare nici în viaţă.
(*Tăcere*)
TÂNĂRA: Aş fi vrut să am mai multă putere...Mihai era totul pentru mine.
DUMITRU: Nu e bine...
TÂNĂRA: Urma să ne căsătorim în toamna asta. Mama îmi spune că voi găsi pe altcineva la fel de bun...de ce? De ce să găsesc pe altcineva la fel de bun, când el era tot ce puteam găsi mai bun? Absurdul, absurdul ni s-a aşezat tuturor pe umeri ca o cruce şi trebuie să înghiţim zilnic pastila amară a neputinţei de a înţelege. Vreau să ştiu de ce. De ce eu, de ce el, de ce seara aia, de ce omul ăla, de ce acel câine. Care a fost rostul?
MARIANA: Mă trezisem dimineaţa şi îmi beam cafeaua. Şi nu mai ştiam dacă îl iubesc pe Dorel...
TÂNĂRA: Noi şi moartea am iubit aceiaşi oameni.
MARIANA: Dar ne iubisem mult în tinereţe...
TÂNĂRA: Ne ducem de mână la groapă unul pe celălalt şi ne sărutăm cu patimă până ne înghiţim respiraţiile...Mihai respiră în mine.
DUMITRU: Este târziu acum...sunt în vârstă. Aş fi putut săruta cu patimă...
MARIANA: Bine că murim. Ne-ar fi sufocat atâta dragoste.
TÂNĂRA: Singurătatea...cu ea facem cunoştinţă de la primul ţipăt. O doamnă rigidă şi pedantă căreia trebuie să-i săruţi mâna când...
DUMITRU: Când te crezi cel mai fericit.
MARIANA: Nu mai înţeleg...explicaţi-mi şi mie! Nu mai înţeleg!
TÂNĂRA: Nu e nimic de înţeles. Când nu mai încerci să înţelegi, faci primul pas spre vindecare.
(*Tăcere*)

Scena VI

Paznicul stă la intrarea în cimitir pe un scaun. Mariana vine alergând.

PAZNICUL: Ce s-a întâmplat?
MARIANA: Ni s-a părut că vedem pe cineva ascunzându-se după o cruce. S-a dus Dumitru să se uite, dar nu era nimeni. Cu toate acestea, cineva a fost, am văzut toţi trei.
PAZNICUL: Lămuriţi-mă! Vi s-a părut că vedeţi pe cineva sau chiar aţi văzut pe cineva?
MARIANA (*confuză*): Ni s-a părut...adică am văzut. Cum să ni se pară tuturor acelaşi lucru? Era ca o umbră. Cred că era nebunul despre care vorbiţi...
PAZNICUL: Aha! Mă bucur. Sunteţi din ce în ce mai atenţi. În felul ăsta, nebunul nu va avea spor.
MARIANA: Iubitul domnişoarei a fost omorât.
PAZNICUL: Domnul Mihai Marinescu?!

MARIANA: Da. De aceea vă rugăm să nu mai faceţi glume, să o lăsaţi în pace să-şi plângă suferinţa. Este o tânără sensibilă şi orice lucru neplăcut o poate destabiliza şi mai tare.
PAZNICUL: Am înţeles...şi ce doriţi să fac eu acum? Dacă stau aici, nu-i bine, puteţi fi atacaţi. Dacă stau lângă voi, iarăşi nu e bine, că vă deranjez. Ce propuneţi?
MARIANA: Să chemaţi Poliţia.
PAZNICUL: Poliţia nu poate face nimic, de ce nu înţelegeţi?
MARIANA: Cum să nu poată face nimic?!
PAZNICUL: Eu azi l-am văzut de câteva ori şi nu l-am putut prinde. Dispare ca prin farmec. Paznicul dinaintea mea a chemat şi el jandarmii şi tot nu l-a putut prinde.
MARIANA: Ce insinuaţi? O fi vreun strigoi? Are puteri paranormale?
PAZNICUL (*ridică din umeri*): Nu bag mâna în foc pentru nimic. Singura certitudine pe care o avem este moartea. Cică l-ar cunoaşte cineva, dar...nici de asta nu mai sunt sigur.
MARIANA: Extraordinar! Nimeni nu poate prinde un nebun. Dar în ce junglă ne aflăm, domnule? Chiar aşa? Toţi nebunii circulă în voie pe unde vor?
PAZNICUL: Sunt două motive pentru care un nebun îşi poate face de cap: i se permite sau nu poate fi oprit. În cazul nostru...
MARIANA: În cazul nostru...
DUMITRU (*se aude strigând*): Doamna Mariana!
MARIANA: Aoleu, o fi venit iar nebunul?
DUMITRU (se apropie de ei cu paşi repezi): Am crezut că aţi păţit ceva...
MARIANA: L-aţi mai văzut?
DUMITRU: Nu...domnişoara ar vrea un pahar cu apă. Eu nu mai am, mi s-a terminat.
MARIANA: Şi eu am uitat să iau...
PAZNICUL: Mă duc eu să cumpăr o sticlă. V-o aduc. N-o lăsaţi singură! (*Se întoarce*) Mai staţi mult?
DUMITRU: Ca de obicei...

Scena VII

Tânăra, Mariana şi Dumitru aşteaptă în tăcere. Tresar încordaţi la orice zgomot.

DUMITRU: Poate ar fi mai bine să mergem acasă. În definitiv, e acelaşi lucru. Nu mai e nimeni în cimitir în afară de noi şi din cauza nebunului trebuie să stăm laolaltă. Nimeni nu cheamă Poliţia, iar paznicul...
MARIANA: L-am lăsat singur pe Dorel.
DUMITRU: Poate ar fi mai bine să mergem toţi trei undeva să mâncăm. Vă invit eu. Este târziu...

TÂNĂRA: Mihai nu este singur acum.
DUMITRU: Poate găsim un restaurant mai drăguţ prin apropiere, stăm de vorbă, râdem...
MARIANA: Am uitat să aprind lumânările. Dar mai e timp...
DUMITRU: Ah, este un parc prin apropiere, acolo nu sunt nebuni, ne putem plimba în linişte...ce spuneţi?
MARIANA (*rosteşte brusc*): Acum trei zile am luat un tub de somnifere. Am înghiţit patru pastile. Nu am avut curajul să merg până la capăt. Dar tubul cu somnifere stă pe noptieră lângă "Amantul doamnei Chatterley". Stau de vorbă în nopţile când eu nu am cu cine scoate o vorbă.
DUMITRU: Nu e bine...
MARIANA: Ba ştiţi ce bine este? Nu există durere fără leac. Greutatea e doar să-l găseşti. Camelia îmi tot spune să-mi aduc aminte cum era - te înşela, proasto, cu o femeie mai tânără, făcea afaceri fără ştirea ta, a girat la bancă cu apartamentul lu' mă-sa, pentru un astfel de om plângi tu? Sunt proastă fiindcă nu ştiu să trăiesc singură. Nu ştiu să îmi ţin gândurile în cap. Trebuie să i le spun lui Dorel, aşa cum am făcut timp de 25 de ani. Mă sufocă atâtea gânduri pe care nu le rostesc. Şi nu ştiu unde să caut în mine adânc ca să găsesc...ce? Jumătate din viaţa mea s-a dus pur şi simplu. Iar eu trebuie să reînvăţ să vorbesc, ca un copil.
TÂNĂRA: Da, asta-i senzaţia! Că trebuie să reînveţi să vorbeşti, să râzi, să respiri, să citeşti, să scrii, fiindcă totul se reordonează. Da, asta-i senzaţia!
DUMITRU: Eu n-am învăţat niciodată să trăiesc. Am privit viaţa prin ochii surorii mele până în ziua în care ea s-a măritat. Cât a durat căsnicia ei, trei ani, am încercat şi eu să îmi găsesc o femeie. N-a fost să fie probabil. După moartea aviatorului, am simţit că este datoria mea să fiu bărbat în casă şi să am grijă de ea.
MARIANA: Era mai mică?
DUMITRU: Nu, mai mare cu cinci ani. Dar de o vreme încoace aveam senzaţia că eu sunt fratele cel mare.

Tăcere. Mariana îşi aprinde o ţigară.

TÂNĂRA: Duminica trecută m-am ars în timp ce făceam o omletă. Am rămas câteva minute uitându-mă la focul de la aragaz...simţeam că îmi este cald pe dinăuntru şi că trebuia să scot toate organele din mine ca să pot respira uşurată. Am băut în acea seară până am căzut pe gresia din hol şi îmi doream să...îmi doream să...ia foc totul, să fie un accident absurd. Moartea mea să fie absurdă.
DUMITRU: Nu e bine...
TÂNĂRA: Mama îmi spune că nu trebuie să fiu slabă de înger şi că voi întâlni pe altcineva la fel de bun. Colegele de la facultate îmi vorbesc despre putere interioară şi credinţa în Dumnezeu. Este uşor să dai sfaturi când eşti în afara absurdului. Când viaţa ta se scurge după aceleaşi tipare şi nicio lovitură nu te

doboară până la pământ. Părinţii îţi mor de bătrâneţe, iubitul îţi devine soţ, copiii îţi aduc nepoţi şi nu cunoşti niciuna dintre glumele macabre ale destinului. Cum poţi înţelege dacă nu priveşti absurdul în ochii lui adânci?
DUMITRU: Credinţa în Dumnezeu...
TÂNĂRA: Unde era Dumnezeu cel atotputernic? Dacă este atotputernic, de ce răul triumfă?
DUMITRU: Nu înţelegem noi...e vreo explicaţie...
MARIANA: Infarct. Asta a făcut Dorel - infarct. Aşa, din senin. Îmi beam cafeaua şi ascultam radioul...

Linişte. Cei trei privesc în gol. Apare paznicul cu sticla de apă.

PAZNICUL: Am mers ceva până să dau de magazin, că este târziu şi s-au închis toate. Poftiţi!
MARIANA: Mulţumim.

Cei trei beau apă. Paznicul îi priveşte lung.

PAZNICUL: Se lasă seara. Poate vor şi morţii să se culce...

Tânăra îl priveşte cu furie. Mariana îi face semn din ochi să nu-l bage în seamă.

PAZNICUL: Eu la 10 am închis porţile. Plecaţi până atunci, nu?
DUMITRU: Staţi fără grijă, nu mai stăm mult.
PAZNICUL: După mine, puteţi sta aici o veşnicie, dar porţile se mai şi închid, morţii mai au şi alte treburi...
DUMITRU: Mda...
TÂNĂRA (*cu vocea ridicată*): Tu nu ai nicio treabă, tu nu ai niciun sens de te învârţi pe aici ca un coi în căldare.
PAZNICUL: Eu nu am niciun sens?!
MARIANA (*încearcă să o tempereze pe tânără*): Lăsaţi-l, vă rog!
PAZNICUL (*se îndepărtează*): La 10 se închid porţile.
MARIANA: Nu-l luaţi în seamă, nu merită să vă faceţi atâta rău pentru un...paznic.
TÂNĂRA: Dar va fi şi mâine aici şi poimâine şi săptămâna viitoare şi va veni cu aceeaşi mutră nesuferită şi cu aceleaşi glume nesărate şi va replica mereu că nu-şi face decât datoria şi...
DUMITRU: Va fi şi nebunul.
(*Tăcere*)
DUMITRU: Acum cinci zile am vrut să mă spânzur. Da, eu am vrut să mă spânzur. Vedeţi, şi eu am...cum să spun?Am cumpărat o frânghie, că nu aveam, am făcut un nod, am luat un scaun şi...m-am aşezat cu fundul pe el, nu cu

picioarele. Aşa mi-a venit, să mai stau şi eu pentru ultima oară cu fundul pe un scaun. Apoi am deschis televizorul şi erau ştirile...mă gândeam că mâine nu voi mai auzi nicio ştire şi mie îmi place să ascult ştirile. Nu ştiu cum, o moleşeală dulce m-a cuprins şi nu m-am mai ridicat de acolo timp de vreo jumătate de oră. Apoi m-a luat cu frisoane de frig şi m-am dus în pat. Frânghia a atârnat deasupra mea toată noaptea şi dimineaţa...m-am împiedicat de scaun, am căzut şi m-am lovit de uşă...uitaţi, am un cucui în cap...De atunci, frânghia este acolo şi...stă şi ea. De cinci zile îi dau "bună ziua" când intru în casă şi îi spun "noapte bună" când mă culc, fiindcă pare o fiinţă cu care trebuie să te porţi frumos ca să nu se enerveze. Trebuie să fii politicos cu ea. De această "fiinţă" atârnă viaţa mea.
MARIANA: Şi...ce aveţi de gând?
DUMITRU: Nu ştiu. Dar niciunul dintre noi nu mai este întreg la minte.
MARIANA: Nici nu-i de mirare!Lăsaţi, sunt alţii şi mai şi decât noi! Nebunul ăsta din cimitir acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie, acum...cinci zile să spânzure un câine şi nu ştiu când să-şi dea foc...
TÂNĂRA: Acum o săptămână...
MARIANA: Acum o săptămână.

Cei trei se privesc în tăcere.

DUMITRU: Spuneaţi că aţi văzut o umbră?
MARIANA: Da, dar nu mai sunt sigură...
TÂNĂRA: Era în spatele crucii ăleia, mi s-a părut că i-am văzut şi ochii, oricum era ceva strălucitor.
DUMITRU: Dar aţi auzit ceva clar?
MARIANA şi TÂNĂRA: Nu...
DUMITRU (*se ridică şi îşi frământă mâinile*): E prea mare coincidenţa, nu vi se pare? Acum cinci zile, acum trei zile, acum o săptămână...
MARIANA: Acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie...
TÂNĂRA: Acum o săptămână să-şi dea foc...
DUMITRU: Şi acum cinci zile să spânzure un câine...
MARIANA: A dracului treabă! Trebuie să vorbim cu paznicul!
DUMITRU: Nu, staţi! Ce-i spunem? Cum îi spunem?

Cei trei par epuizaţi. Tăcere de câteva clipe.

MARIANA: Domnule...cum îl cheamă?
DUMITRU: Aurel.
MARIANA: Domnule Aurel, noi, ăă...
DUMITRU: Noi vrem să ştim ce este cu acest nebun.
MARIANA: Păi nici el nu ştie, n-aţi auzit? E abia de azi aici.

DUMITRU: Domnule Aurel, noi am identificat nişte coincidenţe bizare şi vrem să aflăm adevărul. Aici ne uităm atent să vedem ce reacţie are. Dacă tresare, înseamnă că ştie ceva. Adică...
MARIANA: Păi de unde să ştie, domnule? Doar dacă a fost în casă cu noi, în mintea noastră...
DUMITRU: Aveţi dreptate, de unde dracu să ştie?
MARIANA: Nu mai vorbiţi cu dracu, vă rog, mai ales aici. Deci...domnule Aurel, fiţi atenţi la mine, aşa îi spunem, domnule Aurel, noi avem o bănuială, cum că acest nebun ne cunoaşte. Da, exact aşa formulăm.
DUMITRU: Şi va răspunde că...nu se miră.
MARIANA: Ne va întreba de ce credem asta, evident. Noi vom spune că...
DUMITRU: Nu, mai bine îi spunem că avem senzaţia că îl ştim noi. E mai logic. Adică spunem că l-am văzut şi că ni se pare cunoscut.
MARIANA (*iritată*): Unde vreţi să ajungeţi, domnule? Nu vedeţi că ne împotmolim de tot? Până la urmă ce poate să ne spună? De unde să ştie nebunul ce facem noi? Iar paznicul...nici atât!
DUMITRU: Asta e! Paznicul ştie, tocmai! Are vreunul dintre noi dovada că nebunul a făcut toate astea? Paznicul ştie!
MARIANA: De unde?! Aţi spus cuiva că aţi încercat să vă spânzuraţi?
DUMITRU: Nu...dumneavoastră, domnişoară, aţi spus?
TÂNĂRA: Nu...
(*Tăcere*)
DUMITRU: Atunci o fi doar o coincidenţă, o totală şi bizară coincidenţă! (*Către tânără*) Dumneavoastră ce părere aveţi?
TÂNĂRA: Nu mai ştiu nimic...e ciudat să conştientizezi pentru prima oară că eşti asemenea unui nebun care se urcă în corcoduş, desface o sticlă de votcă şi aprinde bricheta...mă uit cu ochii minţii şi mi-e milă de el, cum nu mai înţelege nimic, cum nu mai vrea nimic...un nebun ca oricare altul pentru care viaţa şi moartea se confundă. Un paznic pe care-l urăsc...a făcut...
MARIANA: Eu mă duc să-l chem! Aşteptaţi aici! Tremur toată...

Mariana se îndepărtează.

DUMITRU: Nu e bine...noi, cimitirul...nu e bine...eu v-am spus să mergem undeva să mâncăm. Este un restaurant prin apropiere, comandam o friptură pe grătar (zâmbeşte), nişte vin roşu şi vorbeam ca oamenii...E frumoasă doamna Mariana, nu vi se pare? Cine ştie? Nişte nebuni în libertate...poate e doar o coincidenţă, cine ştie? In viaţă sunt multe coincidenţe. Dar, vedeţi, aici nu e doar una, sunt trei! Şi toate trei perfecte. De unde ştie paznicul? Şi cine este paznicul ăsta până la urmă?
MARIANA (*vine alergând*): Nu mai e nimeni la poartă şi porţile sunt închise.
DUMITRU: Păi da, că cimitirul se închide la 8.

MARIANA: Aşa e...duminica se închide la 8, cum de nu mi-am amintit? Atunci de ce ne-a spus...?
DUMITRU: Am pierdut noţiunea timpului. (*Se uită la ceas*) Este 8,45. Eu duminica plecam mereu la 7.
MARIANA: Curând se va întuneca...
DUMITRU: Cum ieşim de aici?
TÂNĂRA: Nu mai ieşim de aici. Asta e şi ideea. Că nu mai ieşim de aici. Suntem morţi asemenea morţilor.
MARIANA: Sărim gardul.
TÂNĂRA: Nu înţelegeţi? Gardul poate fi sărit uşor, în câteva minute. Dar de ieşit cum ieşim cu adevărat de aici? Din spaimele şi durerile noastre cum ieşim? Din suferinţa noastră vecină cu nebunia cum ieşim? Cum voi ieşi din absurd?
DUMITRU: Eu v-am spus să plecăm mai devreme...vorbeam şi râdeam ca oamenii...este un parc aici..
TÂNĂRA (*strigă*): Nu înţelegeţi? Nu există coincidenţe!
MARIANA: Mă duc să-l întreb pe Dorel, sigur îmi va răspunde, mă va lămuri.
DUMITRU: Şi dacă vă atacă nebunul?
(*Tăcere*)
TÂNĂRA (*cu privirea în gol*): De acasă vin aici, de la facultate vin aici, de oriunde aş fi vin aici. Voi nu faceţi la fel? Noi locuim aici şi morţii dincolo, dacă există vreun dincolo...nu e ironic? Noi mâncăm, bem, vorbim şi ne gândim la ziua de mâine aici. Iar ei, morţii, nu sunt aici. Cine locuieşte în acest cimitir?
MARIANA: Şi domnul Dumitru spunea la fel, că Dorel nu mă aude. Dar eu nu cred. Ce să facă dincolo? Amanta lui încă trăieşte...
TÂNĂRA: Uitaţi-vă în jur! Suntem doar noi trei. Nu ne răspunde niciodată nimeni. Înainte de a muri Mihai, am făcut cu el un pact...copilăresc, aş spune. I-am promis că voi lăsa o cană cu apă la geam şi voi aştepta să văd dacă scade. Aşa auzisem undeva, ca morţii pot lăsa semne concrete ale întoarcerii lor... Apa nu a scăzut. Am aşteptat cu înfrigurare zile şi nopţi la rândul, dar apa nu a scăzut. Am vrut măcar un semn. L-am visat de multe ori, într-adevăr, dar visele sunt proiecţia subonstientului nostru...Nu ştiu dacă Mihai mai există pe undeva, dacă mă mai aude.
MARIANA: Eu cred! Chiar îi spuneam domnului Dumitru că am primit răspunsuri. Dar trebuie să fii atent ca să le poţi descifra, că morţii comunică pe alte căi.
DUMITRU: Eu nu pot spune că mi-a răspuns clar soră-mea, dar o simt alături de mine...parcă mă supraveghează dintr-o altă lume. De exemplu, acum cinci zile, când am vrut să mă spânzur, m-am aşezat pe scaun cu fundul şi pentru că mi-am amintit cum stăteam cu soră-mea la televizor. Adică...a fost ca o prezenţă...
TÂNĂRA: Morţii au plecat şi noi am rămas în cimitir.
MARIANA (*rosteşte brusc*): Dorel a plecat şi nu a dansat niciun vals cu mine. Am visat să fiu invitată la vals de un barbat prezentabil şi să ameţesc de fericire.

TÂNĂRA: Eu am visat să îmbrac rochia de mireasă şi să îmi curgă lacrimi pe obraz...de fericire.
MARIANA: Morţii or mai visa la ceva?
TÂNĂRA (*o priveşte lung*): Vă puteţi răspunde singură.
(*Tăcere*)
DUMITRU (*se ridică deodată şi se înclină în faţa Marianei*): Doamnă...vă invit la vals.
MARIANA (*râzând*): Ce glumă, bate-te-ar norocul! Hai, domnule, o luăm razna de tot!
DUMITRU: Nu glumesc, vă invit la vals. Dacă mă consideraţi un bărbat prezentabil...
MARIANA: Aici? În cimitir?!
DUMITRU: Nu, suntem la Viena, doamnă. Ascultăm valurile Dunării şi ne învârtim printre zeci de oameni fără să-i băgăm în seamă. (*Îi întinde braţul*) Aveţi o rochie lungă şi...
MARIANA: Roşie.
DUMITRU: O rochie lungă şi roşie.

Mariana îi întinde mâna şi cei doi încep să valseze cu mişcări stângace, apoi izbucnesc în râs.

MARIANA: Chiar că am înnebunit! Eşti gelos, Dorele? (*Râde, apoi începe să cânte*): "Barca pe valuri pluteşte uşor/Dar cine îngână un cântec de dor...
DUMITRU şi MARIANA: "Nu, nu-i nici vântul, nici Dunărea nu-i/ E..."
DUMITRU: E doar paznicul cu nebunul lui.

Cei doi izbucnesc în hohot de râs.

DUMITRU (*cântă*): Povestea lor e-acum un dans/ E melodia unui vals..."
TÂNĂRA: Vă rog, vă rog, încetaţi! (*Plânge*) Trebuia să mergem la grădina zoologică...să ne uităm la tigri şi la maimuţe şi la papagali vorbitori, nu mai fusesem de mici. Vreau să merg la grădina zoologică, vreau să îl iau de mână şi să mă uit cu el la struţi şi la vulpi şi să ne întoarcem acasă aprinşi de soare şi să mâncăm cu poftă fiindcă suntem sănătoşi şi....
MARIANA: Domnişoară...mai e timp....
TÂNĂRA: Suntem lacomi. Vrem totul şi până la capăt. Şi eu şi dumneavoastră suntem lacomi. Nu înţelegem că totul se sfârşeşte mai devreme sau mai târziu şi că noi şi moartea iubim întotdeauna aceiaşi oameni. Valsul vostru însă...a fost frumos.
(*Pauză*)
MARIANA: Mulţumesc, domnule Dumitru...
DUMITRU: A fost plăcerea mea.
MARIANA: Ce ciudat...a trebuit să moară Dorel ca să pot dansa un vals.

DUMITRU: Se întunecă.
TÂNĂRA: E deja întuneric, nu vedeţi?
MARIANA: Şi se lasă frigul.
DUMITRU: Vă invit la restaurant...nu e departe...doamnă Mariana, domnişoară, vă rog...
TÂNĂRA (*cu privirea in gol*): Morţii au plecat şi noi am rămas în cimitir...
MARIANA (*cu mişcări energice*): Haideţi să vă povestesc cum s-a întors tatăl meu de pe front. Domnule Dumitru, lăsaţi restaurantul, e târziu. Staţi să-mi aprind o ţigară şi vă povestesc. Să vedeţi dacă nu a fost o minune. A fost luat prizonier la ruşi şi nu mai dăduse un semn de viaţă de ani de zile. De aceea toţi îl credeau mort. Mama era singura care credea că tata încă trăieşte. Rudele din partea tatei îi reproşau că n-a făcut pomană pentru el să i se odihnească sufletul. Dar mama era de neclintit. Vine Costică şi punct! Într-o noapte a visat-o pe Maica Domnului care-i spunea: "Ce faci, Tudoriţo? Dormi? Scoală-te că mâine vine bărbatul!" A doua zi mama m-a trezit în zori şi mi-a spus că trebuie să scoatem din şifonier lucrurile lu' tata că el e foarte aproape de casă. Am crezut că a înnebunit...toate rudele, când au văzut lucrurile lu' tata pe sârmă, s-au închinat şi au spus că Tudoriţa a luat-o razna. Dar ce credeţi? Pe la amiază, un domn îmbrăcat în haină militară se opreşte la poarta noastră şi ne întreabă dacă a ajuns Costică acasă.
DUMITRU (*râde*): Nu-mi spuneţi că a venit!
MARIANA: Ba da, domnule, tata a venit pe la 4 după-masa cu ditamai barba, că săracu' n-a avut unde să şi-o tundă şi toţi, în afară de mama, am rămas cruciţi.
DUMITRU: Ce semn!
MARIANA: Ei, explicaţi-mi mie asta! Mama era o femeie foarte credincioasă. Ştiţi, credinţa aia...cum să spun...de parcă Dumnezeu e tatăl tău, Iisus fratele şi nu te îndoieşti nicio clipă. Tare am admirat-o pe mama pentru credinţa asta! Din păcate...mama s-a dus la 65 de ani. Iar tata...a murit demn şi frumos la 89 de ani, după ce a zăcut la pat doi ani. Oameni dintr-o bucată, care înfruntau cu zâmbetul pe buze aproape orice. Mâncau ceai cu pâine la micul-dejun şi nu citeai pe faţa lor nicio nemulţumire. Casa copilăriei mele tot ei au ridicat-o, de la bază şi până la acoperiş. Spuneţi-mi cum puteau să ducă în spinare şi familia şi frontul şi foametea şi grijile casei şi să mulţumească în fiecare seară pentru ce au.
TÂNĂRA: Dar au rămas împreună...
MARIANA: Mama l-a aşteptat pe tata cinci ani. Zi de zi s-a rugat să vină şi era convinsă că se întoarce. Femeie puternică...nu am auzit-o niciodată plângând. Cred că...l-ar fi aşteptat până în ultima clipă a vieţii. Dar între timp muncea, râdea şi credea fără nicio clipă de îndoială în Dumnezeu. Aş fi vrut să-i semăn...Din păcate, eu am fost slabă de înger. M-am sucit după Dorel ca după soare.
(*Tăcere*)
DUMITRU: Soarele mai şi apune.

MARIANA: Mama nu se sucea după soare. Mama avea soarele în ochi. Şi tata o iubea mult...
DUMITRU: Sunteţi o femeie frumoasă...
MARIANA: Poftim?
DUMITRU: Spuneam că sunteţi o femeie frumoasă.
MARIANA (*vădit emoţionată*): Domnule Dumitru, adineauri am râs. Acum vreţi să mă faceţi să plâng? Mai rămâne să mă cereţi în căsătorie de faţă cu atâţia....
DUMITRU: Martori muţi.
TÂNĂRA (*zâmbeşte*): Eu pot vorbi, să ştiţi...
MARIANA: Eei, uite primul zâmbet! Aşa te vreau! (*Oftează*)
DUMITRU (*se uită la ceas*): E aproape miezul nopţii...

Scena VIII

Dimineaţa în zori. Cei trei tremură de frig. Sunt în acelaşi loc, lângă mormântul iubitului tinerei. Se aude zgomot de paşi.

UN BĂRBAT: Bună dimineaţa. Dar...ce faceţi?
(*Nu răspunde nimeni*)
UN BĂRBAT: Aţi stat aici toată noaptea? Ce s-a întâmplat?
MARIANA: Vrem să vorbim cu paznicul.
UN BĂRBAT: Păi eu sunt paznicul. Nu mă mai ţineţi minte? Domnule Dumitru...nu mă mai recunoaşteţi?

Cei trei îl privesc în acelaşi timp.

MARIANA: Vrem să vorbim cu paznicul de ieri.
PAZNICUL: Care paznic?! Ieri am fost tot eu. Nu prea ne-am văzut, ce-i drept, că a trebuit să prind un nebun care îşi făcea veacul prin cimitir. Abia am reuşit să pun mâna pe el.
DUMITRU: A vrut să spânzure un câine?
PAZNICUL: Da...
MARIANA: Şi să otrăvească o femeie?
PAZNICUL: Exact.
TÂNĂRA: Şi să-şi dea foc.
PAZNICUL: De unde ştiţi? Poate că au vorbit oamenii...eu am vrut să vă avertizez, dar mi-am zis că e mai bine să nu vă tulbur liniştea. Mai ales că veniţi des.
MARIANA: Şi nebunul unde e? Cum arată?
PAZNICUL: Nebunul...a scăpat de la sanatoriu acum o jumătate de an. Aşa am înţeles. Acum e totul în regulă, nu mai umblă liber. Nu ştiu cine este. Arată...ca oricare dintre noi. Normal.

DUMITRU: Sigur n-a fost nimeni aici, în afară de dumneavoastră? Poate cineva care să vă ţie locul cât eraţi după nebun, poate un alt nebun care o făcea pe paznicul...
PAZNICUL (*râde*): Nu e posibil aşa ceva! Sunt paznic aici de ani de zile, am fost ieri la post, ce naiba? Dar ce s-a întâmplat? Aţi stat aici toată noaptea ca să vorbiţi cu mine?! Despre ce?

Cei trei se privesc.

PAZNICUL: Eu zic să vă duceţi acasă...vă liniştiţi...poate ar fi bine o perioadă să nu mai veniţi aici, eu ştiu? (*Dă să plece, dar se întoarce*) Aveţi hainele uscate! Aţi avut umbrelă? Toată noaptea a fost o ploaie năpraznică.

Paznicul se îndepărtează. Linişte. Cei trei se privesc în continuare.

SFÂRŞIT